

Z obsahu:

**Očistec:
nezbytné očišťování
pro setkání s Bohem**

Jan Pavel II.
při generální audienci
4. srpna 1999
– strana 2 –

**Panna Maria
Královna**

Joachim kardinál
Meisner
– strana 4 –

Kultura smrti

Josef Bauer
– strana 5 –

Nemoc jako klíč

Bílá kronika
– strana 7 –

**Tajné rozdělení
Církve**

Dr. Petr Egger
– strana 8 –

**Křesťanství bez
budoucnosti?**

Prof. dr. Alf. Benning
– strana 10 –

**Zkušenosti se sexuální
výchovou na školách**

Postřehy od našich
jižních sousedů
– strana 12 –

Hranice libovůle

Christa Meves
– strana 13 –

*Milostný obraz Panny Marie Královny
Svatý Kopeček u Olomouce*

Očistec: nezbytné očišťování pro setkání s Bohem

Jak jsme viděli v předchozích katechezích, na základě definitivní volby pro Boha, nebo proti Bohu nachází se člověk mezi dvěma alternativami: buď žije s Pánem ve věčné blaženosti, nebo zůstává daleko od jeho přítomnosti. Pro ty, kteří jsou ve stavu otevřenosti vůči Bohu, ale způsobem nedokonalým, vyžaduje cesta k plné blaženosti očištění, které víra Církve objasňuje učením o »očistci« (srov. KKC 1030-1032).

Starozákonní svědectví

Z Písma svatého je možno vybrat některé prvky, které pomáhají pochopit smysl tohoto učení, i když tu není vyhlášeno formálním způsobem. V těch se vyslovuje přesvědčení, že není možno předstoupit před Boha, aniž by člověk prošel určitým očišťováním.

Podle náboženského zákonodárství Starého zákona to, co je určeno Bohu, musí být dokonalé. V důsledku toho je požadována také fyzická bezúhonnost u všech skutečností, které přicházejí do styku s Bohem v rovině obětní, jako např. zvířata určená k oběti (srov. Lv 22,22), nebo v oné institucionální, jak je tomu u kněží a služebníků kultu (srov. Lv 21, 17-23). Této fyzické bezúhonnosti musí odpovídat úplná oddanost jednotlivců i společenství (srov. 1 Kor 8,61) Bohu smlouvy ve smyslu velkého učení obsaženého v Deuteronomiu (srov. 6,5). To znamená **milovat Boha celou svou bytostí v čistotě srdce a ve svědectví skutků** (srov. tamt. 10,12n).

Nezbytnost bezúhonnosti

Požadavek bezúhonnosti se ukládá zcela nepochybně po smrti pro vstup do dokonalého a konečného společenství s Bohem. **Kdo tuto bezúhonnost nemá, musí projít očišťováním.** Napovídá to jeden text sv.

Pavla. Apoštol mluví o **hodnotě díla** jednoho každého, která bude zjevena v den soudu, a říká: *Když něčí dílo, které postavil na tomto základu (kterým je Kristus), přetrvá, dostane odměnu. Když však někomu jeho dílo shoří, utrpí sice škodu, ale sám vyjde bez pohromy, ovšem tak jako ohněm.* (1 Kor 3,14-15)

Role přimluvce a prostředníka

Abychom dosáhli stavu dokonalé bezúhonnosti, je často nezbytná **přimluva nebo prostřednictví nějaké osoby.** Např. Mojžíš získá lidu odpuštění modlitbou, ve které se dovolává spásného díla dokonaného Bohem v minulosti a vyzývá jeho věrnost přísaze, kterou učinil otcům (srov. Ex 32, 30 a 11-13). Postavu služebníka Hospodinoва, vyličenou v knize Izaiášově, charakterizuje také její funkce **přimluvce a smiřitele ve prospěch mnohých**; na konci svých muk *uvidí světlo a ospravedlní mnohé* tím, že **vezme na sebe jejich nepravosti** (srov. Iz 52, 13-53; 12, sp. 53,11).

Žalm 51 můžeme z hlediska Starého zákona pokládat za **syn-tézu procesu obnovy**: hříšník vyznává a uznává svou vlastní vinu (v. 6), žádá naléhavě, aby byl očištěn nebo *obmyt* (vv. 4.9. 12.16), aby mohl zvěstovat Boží chválu (v. 17).

Novozákonní Přimluvce

Nový zákon představuje Krista jako přimluvce, který přijímá na sebe funkce **nejvyššího kněze v den smiření** (srov. Žid 5,7; 7,25). V něm však kněžství představuje nové a definitivní ustanove-

ní. On vstupuje jednou provždy do nebeské svatyně, aby intervenoval před Boží tváří v náš prospěch (srov. Žid 9,23-26). On je **Velebný a současně smírná oběť** za hříchy celého světa (srov. 1 J 2,2). Ježíš jako velký přimluvce, který pyká za nás, se v plnosti zjeví na konci našeho života, kdy se projeví v nabídce milosrdenství, ale současně v neodvolatelném soudu pro toho, kdo odmítá Otcovu lásku a odpuštění. **Nabídka milosrdenství nás nezbujuje povinností předstoupit před Boží tvář čistí a bezúhonní**, bohatí na onu lásku, kterou Pavel nazývá *svorníkem dokonalosti* (Kol 3,14).

Bud'te dokonalí

Během našeho pozemského života podle výzvy evangelia, abychom byli dokonalí jako nebeský Otec (srov. Mt 5,48), jsme povoláni, abychom **rostli v lásce**, abychom byli shledáni svatými a bezúhonnými před Bohem Otcem, *až přijde náš Pán Ježíš Kristus se všemi svými svatými* (1 Sol 3, 12n). Na druhé straně jsme pozváni *očistit se od každé poskvrny těla i ducha* (2 Kor 7,1), protože **setkání s Bohem vyžaduje absolutní čistotu.**

Každá stopa styku se zlem musí být odstraněna; každá deformace duše napravena. Očišťování musí být úplné, a to je právě to, co je obsahem církevní nauky o očistci. Tento termín **neoznačuje místo, nýbrž stav života.** Ti, kteří po smrti žijí ve stavu očišťování, jsou již v lásce Krista, která je zbavuje zbytků nedokonalosti. (Srov. Flor. ek. koncil: *Decretum pro Graecis*: DS 1304, Tridentýský koncil *Decretum*

de iustificatione: DS 1580; *Decretum de purgatorio*: DS 1820.)

Nezvratnost konečného soudu

Je třeba upřesnit, že stav očišťování **není prodloužením pozemské situace**, jako by po smrti byla poskytnuta další možnost změnit svůj osud. Učení Církve je v tomto směru jednoznačné a bylo zdůrazněno na 2. vatikánském koncilu, který učí toto: »Protože však neznáme ani den a ani hodinu, je třeba, jak nás napomíná Pán, stále bdít, abychom si po skončení svého jediného života (srov. Žid 9,27) zasloužili přijít ke svatební hostině a přidružit se k požehnaným (srov. Mt 25,31-46), a ne aby nám bylo rozkázáno jako špatným a lenivým služebníkům (srov. Mt 25,26) odejít do věčného ohně (srov. Mt 25,41), do vnější temnoty, kde *bude pláč a skřípění zubů* (Mt 22,13 a 25,30; LG 48).

Spojení v jednom těle

Poslední důležitý aspekt, který církevní tradice měla vždy na zřeteli, přichází dnes znovu na pořad: je to onen **rozměr společenství.** Totiž ti, kteří se nacházejí v situaci očišťování, jsou spojeni jak s blaženými, kteří se již plně radují z věčného života, tak s námi, kteří putujeme na tomto světě do Otcova domu (srov. KKC 1032).

Jako za pozemského života jsou věřící navzájem spojeni v jediném mystickém těle, tak i po smrti ti, kteří žijí ve stavu očišťování, **zakoušejí stejnou solidaritu Církve**, která působí v modlitbách, v přimluvách a v lásce ostatních bratří ve víře. Očišťování se prožívá v podstatném svazku, který se vytváří mezi těmi, kteří žijí život přítomného věku, a mezi těmi, kteří se již radují z věčné blaženosti.

L'Osservatore Romano 5. 8. 99
Mezititulky a zvyraz. red. Světla

Pán řekne: Milovaní synáčkové, tolik a takových duší je spaseno vašimi modlitbami, slzami a příklady; protože jste byli věrní nad málem, ustanovím vás nad mnoha věcmi. Druzí pracovali a kázali slovy své moudrosti, ale já jsem způsobil, že ovoce spásy je z vašich zásluh. Proto přijměte odměnu jejich práce a ovoce vašich zásluh – věčné království, které jste uchvátli úsilím své pokory, prostoty, modliteb a slzí.

Sv. František z Assisi

Vyznání pravdy

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Za koho mě pokládáte vy?

Ježíš se se svými učedníky odebrá daleko na sever. Na tomto pohanském území se nebude věnovat vnější činnosti, nýbrž formaci svých učedníků. Otázky, které jim klade, mu nevnuká zvědavost. Pán zná dobře myšlení lidí a nepotřebuje si je zjišťovat touto cestou. Ptá se apoštolů i tebe, protože si potřebujete živě uvědomit, co je základem vašeho vztahu k Ježíši Kristu. Neboť všechno tvé smýšlení a jednání závisí na tom, za koho pokládáš Syna člověka. Že to není vůbec jednoduché, můžeš poznat z toho, když se rozhlédneš kolem sebe.

Co soudí o Mesiáši lidé? Jaké o něm kolují pověsti? Nezdá se ti, že odpověď apoštolů je jakoby vyhýbavá a poněkud jednostranná? Pokládají opravdu všichni Ježíše za jednoho z proroků? Ve skutečnosti je názorová paleta daleko pestřejší. Zdá se, že každý pokládá Ježíše za toho, koho by v něm chtěl skutečně najít. Ježíšova přítomnost přece nevyvolává jen sympatie a uznání. Je nemálo těch, kteří se cítí být od něho dokonce nějakým způsobem ohroženi, a proto v něm vidí spíše svého nepřítele. Těm je pak dobrá každá záminka, aby si zdůvodnili svůj negativní postoj: *My víme, že ten člověk je hříšník*, tvrdí jedni nepohodlnému svědkovi Ježíšovy dobrotivé moci⁽¹⁾. Jeho někdejší sousedé jej zase pokládají za sobě rovného rodáka, který nemá právo být jiný než oni sami⁽²⁾.

Ale jsou tu ještě horší postoje. Ti, kteří chtějí znevažít jeho znamení, protože svědčí o jeho božské moci, jej pokládají za společníka Belzebuba⁽³⁾, vymysleli si, že je *posedlý zlým duchem a nemá rozum*⁽⁴⁾, nebo si svůj odmítavý postoj zdůvodňují tím, že v něm vidí *žrouta a pijana vína*⁽⁵⁾, a pohrdají jím jakožto *přítelem celníků a hříšníků*⁽⁶⁾, protože sami nejsou schopni ocenit, že *přišel hledat a spasit, co zahynulo*⁽⁷⁾. Zatímco ti, které zbavil neduhů duše i těla, v něm vidí *Pána, syna Davidova*⁽⁸⁾, demaskovaní pokrytci prohlásí před soudcem, že Ježíš je *rouhač*⁽⁹⁾ a *podvodník*⁽¹⁰⁾.

Ti všichni se tedy ptali jen sebe sama. Z tak rozdílných odpovědí však vidíš, že právě v tom, co je nejdůležitější, může být člověk sám sobě víc než špatným rádcem, a i to poznání, kterým je si zcela jist a na kterém je ochoten trvat s naprostým přesvědčením, může být ve skutečnosti úplným opakem

pravdy. Právě na to tě chce Ježíš velice taktně, a přece důrazně upozornit. Proto dokonce klade i samotným apoštolům přímou otázku, za koho pokládají Syna člověka.

Pohotovost, s jakou Šimon Petr předběhl své spolubratry, tě možná poněkud překvapila. Jeho lapidární a přesvědčující vyznání však není výsledkem jeho zvláštního osobního nadání nebo postřehu, není to projev jeho výmluvnosti. Ježíš ti odhaluje jeden ze základních kamenů svého království: To nejvznešenější a ne důležitější poznání nemáme ze sebe, *nezjevilo nám je tělo a krev, ale sám nebeský Otec*. Aby o tom nebylo nejmenších pochyb, ihned na to promluví Šimon nikoliv ve světle Otcova zjevení, ale tak, jak mu dává promlouvat *tělo a krev*⁽¹¹⁾. Ačkoliv radí Ježíši podle svého nejlepšího lidského přesvědčení, dostává se mu právě za to překvapivě tvrdého odsouzení: ústy, která vyznala víru v Mesiáše, záhy nato promlouvá satan.

Máme-li se stát součástí Božích záměrů, musíme se pokorně otevřít jemu a jeho světlu. Musíme přijmout, že poznáváme to, co Bůh chce, tak, jak on chce, a jenom protože on to chce. Touto skutečností se nemusíš cítit ponížen. Je tomu tak proto, že ti sám Bůh chce dát jako svůj nesmírný dar i poznání svých nesmírných tajemství, která nekonečně překračují tvou přirozenost a tvůj rozum. Nebyla by to troufalost chtít mu radit, do jaké míry a jakým způsobem to má udělat? Pokud tě tato Boží velkodušnost nenaplnuje pokornou a radostnou vděčností, pak smýšlíš o Bohu jen tak, jak ti to *zjevuje tvé tělo a krev*. Ale za tím se skrývá nebezpečí, že se ti vemlouvá satan.

Není to snad nanejvýš moudré a velkodušné, že Ježíš nezbuduje svou církev na lidské křehkosti a nestálosti, která se nemůže opírat o nic pevnějšího než o sporný úsudek většiny? Staví ji *na skále*, za kterou sám stojí a která spolehlivě *svazuje a rozsvazuje*, protože je to sám Bůh, kdo jí *zjevuje pravdu*. Může snad Bůh být závislý na tom, co si o něm lidé myslí? Existuje snad jen tam, kde s tím souhlasí dostatečně přesvědčující většina?

Z lidských soudů poznáváš, že ačkoliv Ježíš koná skutky, *jaké nevykonával nikdo jiný, mají v nenávisti jeho a jeho Otce*⁽¹²⁾. Ta situace se doposud nezměnila. Nesmí tě překvapit, že i *služebník*, kterého si vybere za svou *skálu*, bude předmětem pomluv, hanobení a odmítání. I jeho budou nenávidět, protože *není víc než jeho Pán*⁽¹³⁾. Ti, kteří smýšlejí podle *těla a krve, jednají tak, protože nepoznali Otce ani Syna*⁽¹⁴⁾.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 22,19–23

Toto praví Hospodin Šebnovi, správci královského paláce:

„Vyženu tě z tvého místa, z tvého úřadu tě svrhnu. Pak povolám svého služebníka Eljakima, syna Chilkijáhova, obléknu mu tvou řízu, přepášu ho tvým pásem; tvou moc mu předám do ruky. Bude otcem obyvatelstvu Jeruzaléma a Judovu domu. Na jeho rameno položím klíč od Davidova domu, když otevře, nikdo nezavře, když zavře, nikdo neotevře. Zarazím ho jako hřeb na pevné místo, pro svůj rod zaslouží čestné křeslo.“

2. čtení – Řím 11,33–36

Ó, jak bezedná je Boží štědrost, moudrost i poznání! Jak neproniknutelná jsou jeho rozhodnutí a neprobádatelné způsoby jeho jednání! Neboť ‘kdo pochopí myšlení Páně? Kdo mu byl rádcem? Dal mu někdo dříve něco, aby se mu to muselo oplácet?’ Vždyť od něho, skrze něho a pro něho je všechno. Jemu buď sláva navěky! Amen.

Evangelium – Mt 16,13–20

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“

Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“

Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“

Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.“

Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Potom důtklivě přikázal učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

Moudrost a štědrost Boží je opravdu bezedná. Jeho rozhodnutí jsou neproniknutelná. Kdo z lidí, jejichž omezenost a vrtkavost je tak velká a tak zřejmá, by mu mohl být rádcem? Od něho, skrze něho a pro něho je všechno.

Bratr Amadeus

Poznámky:

(1) J 9,24; (2) Mt 13,56; (3) Mt 12,24; Mk 3,22; (4) J 10,19; (5) Mt 11,18; (6) Mt 11,18; (7) Lk 19,10; (8) Mt 20,29; (9) Mt 26,65; (10) Mt 27,62; (11) srov. Mt 16,22; (12) srov. J 15,24; (13) tamt. 20; (14) J 16,3

Panna Maria Královna

Již 18 let pracuje 80letá řeholnice Emanuela mezi tzv. »odpadky«, lidmi na periferii Káhiry. Na otázku, odkud bere sílu pro takové heroické nasazení, přečetla jako odpověď úryvek z evangelia sv. Lukáše: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*, a dodala: »Maria je můj život, moje povolání a moje naděje, protože je na tomto světě styčným bodem k Ježíši. Mariin život je určen třemi klíčovými slovy, které jsou normativem i pro náš život. Tato tři slova znějí: *přijmout, odevzdat se, být přijat*.

Přijetí – Maria přijímá sebe a své povolání od Boha: *Ať se mi stane podle tvého slova*. Tento výrok dává směr jejímu myšlení, její vůli a jejím citům. Zaměření podle Božího slova činí z každého z nás matku, bratra a sestru Páně, jak nám to Ježíš výslovně řekl. Kdo se vydá tímto směrem, pro toho bude vše, co se mu přihodí, podnětem k ještě většímu sblížení s Bohem, tak jako Marii její přijetí úlohy služebnice přineslo nebeskou korunu, stejně jako její smrt byla podnětem k jejímu nanebevzetí. Pavel má na mysli totéž, když říká: *Těm, kteří milují Boha, všechno pomáhá k dobrému*. Kdo celé své bytí orientuje na Boha tak jako Maria, ten přináší všechno Bohu, ať je to cokoliv. Kdo se však protiví Božímu slovu, kdo se domnívá a myslí: *Ať se mi stane podle mého slova*, toho všechno, co zažije, odhání pryč od Boha, ten se horší nade vším, co ho potká, tomu je vše, i Církev pro pohor-

šení. To, co by pro něho mělo být pobídkou, to je mu na překážku.

Maria ve svém dovršení a s korunou na hlavě nám ukazuje cestu ke skutečné svobodě: odvrát od mé vůle a návrat k Boží vůli. On ví lépe než my sami, co je pro nás dobré. »Jako v nebi, tak i na zemi,« volá k nám Maria. Jednota lidské vůle s Boží vůlí vytváří člověku na zemi nebe, dává mu okusit na zemi kousek nebe. Ale plavec, který plave proti proudu, ten na všechno naráží, všechno je mu na překážku, co mu voda přináší: každé dřívko, každý list, každé stéblo slámy ho píchá a dráždí. Ale když se obrátí, nese ho všechno, co mu předtím bránilo a co ho provokovalo. Všichni ti, kteří v ustavičné kritice ukazují prstem na Boha a na Církev, měli by si uvědomit, že při tomto gestu třemi prsty ukazují sami na sebe. Zde je na místě obrácení, chce to přijetí Boží vůle: *Ať se mi stane podle tvého slova*.

Kde je Kristus, tam je Maria; kde je Maria, tam je Církev. Maria nestojí na Golgotě pod křížem zločince napravo. Maria není napravo, protože tam není Kristus, nýbrž jen člověk. Maria nestojí ani pod křížem toho nalevo. Maria není nalevo, protože ani tam není Kristus, nýbrž jen člověk. Maria stojí uprostřed pod křížem Prostředníka, pod křížem Ježíše Krista.

Jenom tam lze nalézt Boha, a proto nazývají církevní otcové Marii katolickou, tzn. Paní středu, a Církev je katolickou, když zůstává uprostřed.

Maria se také nazývá *Coincidentia oppositorum* – Smíření protikladů. Ona je jednoznačností v mnohoznačnosti názorů. Dnes jsou v Církvi potřební muži a ženy středu, kteří integrují, kteří se obracejí napravo i nalevo, ale mají svůj postoj uprostřed, v blízkosti Prostředníka Ježíše Krista. Je to bytí plné napětí, ale je to příkaz doby, abychom i my byli jako Maria *Coincidentia oppositorum*, smířením v roztržitosti, jednoznačností v mnohoznačnosti. Kde je Kristus, tam je Maria; a kde je Maria, tam je Církev. Abychom nechyběli tam, kde jsme potřební – pod křížem, uprostřed.

Druhým znamením, které je pro Marii charakteristické, je *odevzdání*. Ten, kdo sám sebe přijme, může se odevzdat tak jako Maria. V růženci se modlíme: »Ježíš, kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala,« a pak pokračujeme: »Ježíš, se kterým jsi, Panno, Alžbětu navštívila.« Po přijetí následuje odevzdání. Čím úplnější je naše víra,

tím jednodušší a snazší je to, čemu věříme. Maria se odvažuje více, než si může důvěřovat, protože důvěřuje Bohu. Kdo je beze zbytku Boží, kdo je stržen Bohem a k Bohu, jako Maria, toho nic nezdrží od jeho povolání, od jeho poslání. To má na mysli apoštol Pavel, když se ptá: *Co nás může odloučit od lásky Kristovy?* A odpovídá: *Jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani nic přítomného ani budoucího, ani síly, ani výška, ani hloubka, ani žádný jiný tvor nás nemůže odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu*. Maria je toho pádným důkazem: V hloubce utrpení stojí pod křížem v jednotě s Boží vůlí a ve výšce nebes ve společenství se svou láskou. Tato celostní víra proměňuje svět. Když Maria prochází trnovým lesem, ty trny nesou růže. Sestra Emanuela v Káhíře dělá z hald odpadků úplně oázu. Věřící vytvářejí ze slzavého údolí zemi radosti – nebo alespoň její kousíček. *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila*, to je biblické blahopřání Panně Marii. Když chceme mluvit o krizi v Církvi, pak to není žádná krize struktur, nýbrž krize víry, protože jí schází ono uchvácení Bohem a pro Boha, chybí jí uchvácení jejím povoláním a jejím posláním.

Nacházíme se ve velké historické hodině. Byla nám po dlouhé době dána skutečná svoboda. Svobodu není možno koupit za peníze, ani ji penězi vyvážit. Svoboda je nedělitelná. Buď to ji máme všichni, nebo ji nemá nikdo. Mariino odevzdání ve víře přináší lidem civilizaci lásky. Ze srdce Evropy by měla do celého kontinentu vyzářovat

KULTURA SMRTI

Papež Jan Pavel II. ustavičně varuje před »kulturou smrti«, která se šíří v dnešní společnosti. Kdo slyší toto heslo, myslí především na miliony dětí, které jsou zabíjeny ještě v mateřském lůně, protože pro ně jejich matky a otcové nemají ve svém životě místo. Myslí na eutanázii, o které jsme se domnívali, že jsme ji pohřbili spolu s nacistem, ale která znovu ožila pod záminkou ukončit utrpení nebo ušetřit náklady na staré nebo nevléčitelně nemocné. Myslí snad také na lidi, kteří odmítají mít děti a chtějí zůstat bez přítěže, protože vidí budoucnost příliš černě.

Připomeňme si Kristova slova: *Kdo chce získat svůj život, ztratí jej.* (Mt 10,39) Zvykli jsme si považovat tato slova za varování před ztrátou věčného života. Určitě tak byla v první řadě míněna. Ale neosvědčuje se tato pravda již v tomto životě?

Kdo jí a pije jen podle nálady a rozkoše, chce tím mít více ze života. Ale »nevyjí«

a »nevypije« si často jen příčinu dřívější smrti?

Kdo chce žít v luxusu a honí se za penězi, kdo se pachtí po moci, chce »získat život«. Ale často je výsledkem jen rostoucí stres, ne-li přímo srdeční infarkt.

Kdo hledá sexuální potěšení a nemyslí při tom na věrnost a na mravní normy, rozvrací tím sebe a druhé, přináší svým drahým utrpení, ničí rodiny a manželství a někdy to všechno končí vraždou sebe i druhých.

Všechny tyto postoje dnes známe velmi dobře. Mohli bychom v jejich výčtu pokračovat. Každá nezřízenost v úsilí po pozemském štěstí se vymstí, nese v sobě zárodek smrti. Také nezřízenost v celé společnosti, honba za hospodářským ziskem, která mrhá zdroji, zamožuje prostředí, hraje si na »stvořitele«, aniž bychom mysleli na budoucnost a na následky.

Kdo chce získat svůj život, ztratí jej. Že tato věta platí, ukazuje nám tisíckrát již tento pozemský život. Ale lidé se raději dívají někam jinam. Nechtějí o výstraze nic slyšet.

Když se před deseti lety objevila epidemie AIDS, mohli jsme to pokládat za zřetelný důkaz, co vede ke smrti. Ale vyslovit dnes takový názor se pokládá přímo za urážku. Raději se propagují prezervativy a dělají se na ně sbírky.

Ve prospěch těchto »prostředků« se konal ve Vídni posedmé tzv. »bál života«, při kterém se jedinci ohrožení AIDS, tzv. »Promis« a »Schicki-Mickis« snažili s grácií a bez jakýchkoliv zábran »utančit nákazu k smrti«. Sám organizátor dodává: »Vážný podnět je obložen vtípem místo smutkem. Je to jistě cynické. Ale čím víc je to okouzující, hezčí a nenucenější, tím víc se přikládá« (do ohně).

Připadá mi to jako nechutný »tanec na sopce«. Připomíná to, co řekl Ježíš těm, kteří nechtěli rozpoznat znamení doby. Přirovnal je k lidem za dob Noemových: »Jedli, pili a vdávali se až do dne, kdy Noe vstoupil do archy; pak přišla potopa a zahubila všechny. (Lk 17,27) Ovšem, »kultura smrti«.

Josef Bauer

civilizace lásky. Mariino bytí se uskutečňuje v silovém poli Služebnice a Královny. To je naše povolání: proto je třeba za prvé přijmout, za druhé odevzdat a za třetí být přijat.

Přijetí – Bůh přijímá všechno, co mu darujeme, přijímá každého, kdo se mu odevzdává. Takový život nemůže ztroskotat, neboť nachází své naplnění skrze Boha, nikoliv skrze člověka.

Nic tedy není marné nebo zbytečné. Do úst křesťana nepatří slova »marně« nebo »zbytečně«, protože v Božím rozpočtu se nic neztrácí, ani my ne. U něho je naše konání a odevzdání doslova a do písmene dobře přijato a dobře uloženo. Modlíme se v růženci: »Ježíš, který tě, Panno na nebe vzal... Ježíš, který tě, Panno, na nebi korunoval.« Svátek Panny Marie Královny ukazuje: Kdo se zcela odevzdá Bohu, toho Bůh celého přijme. Člověk není žádná otázka, která nakonec zůstane bez odpovědi. Je to zcela zřetelná odpověď: Protože jsme Boží děti, přátelé Kristovi, chrámy Ducha svatého, nesmějuje naše cesta do smrti, nýbrž k nanebevzetí; zmrtvýchvstání je naše budoucnost. Člověk není touha, která zůstane nenaplněna. Naplnění je nám již dáno: *Věčnou láskou jsem tě miloval*, říká Bůh, nebo jinými slovy: *nezemřeš* – jako Kristus, jako Maria, ani ty jako třetí. Člověk není pohyb, který nevede k cíli. To nám ukazuje Maria. Když člověk jako Maria říká Bohu: *Ať se mi stane podle tvého slova*, pak i Bůh říká člověku: *Ať se ti stane podle mého slova. Vejdí do radosti svého Pána.* Naše hlava nebyla stvořena pro nějakou ocelovou helmu ani pro nějakou módní okrasu, nýbrž naše hlava je povolána, aby směla přijmout korunu Božího dětství. Máme důvod, abychom šli životem s poněkud pozdvíženou hlavou. Ne proto, že jsme lepší než ostatní lidé, ale protože je to náš Bůh, který nás chce vidět u sebe ozdobené korunou našeho Božího dětství. Kdo tomu věří, tomu Bůh jednoho dne řekne: *Blahoslavený jsi, že jsi uvěřil.*

Z knihy Meisner, J.: *Von nun an preisen mich selig alle Geschlechter* (1999) přeložil -lš-

Eutanázie i pro děti?

Holandská vláda předložila parlamentu návrh zákona, podle kterého už šestnáctiletí budou moci požádat v případě těžké nemoci o »ukrácení života«.

-dd-

HISTORICKÝ DOKUMENT

Italské nakladatelství »La Casa di Matriona« vydalo knihu Iriny Osipovové: *Se il mondo vi odia... Martiri per la fede nel regime sovietico* (Jestliže vás svět nenávidí... Mučedníci pro víru pod sovětským režimem).

Je to obšírná dokumentace o utrpení 310 »vyznavačů víry, kteří trpěli represemi, byli zastřeleni nebo strádali v sovětských táborech a ve vyhnanství. Kniha je martyrologiem kněží a řeholníků v sovětském Rusku a představuje výsledek pětileté badatelské práce v sovětských archivech.«

-dd-

VYNUCENÉ MATEŘSKÉ ŠTĚSTÍ

Abbé Pierre:
Zpráva jednoho
ženského lékaře

Navštívila mě jedna mladá žena. Vdala se za jednoho profesora a pomáhala mu v práci. Řekla mi, že je poprvé v jiném stavu. Ale dítě mít nechce. Zda bych jí nemohl udělat potrat.

»Vy si opravdu nemůžete dovolit mít dítě?« zeptal jsem se.

»Já jsem se nevzdávala proto, abych měla dítě, nýbrž abych pomáhala svému muži v jeho vědecké práci.«

»Ale možná, že by váš manžel měl raději dítě než vědeckou pracovnici.«

»To si nemyslím,« odpověděla sebejistě. »Ostatně je to moje věc a nikomu do toho nic není.«

»V takovém případě ovšem nemůžete počítat s mou pomocí. A pokud se chcete obrátit někam jinam, dobře si to rozmyslete!«

»Už jsem si to dávno rozmyslela.« Dlouho jsme se na sebe dívali. Pak jsem jí řekl zcela klidně: »Tak vy tedy chcete zabít své vlastní dítě. Pak jste ovšem vražednicí!«

Úplně zbledla zlostí. Popadla svou kabelku a zlostně za sebou zabouchla dveře.

Za sedm měsíců někdo telefonoval. Byla to tatáž žena. »Mohl byste mi pomoci při porodu mého dítěte?« Musel jsem se usmát. Samozřejmě, že jsem jí pomohl. Nezacházela slovy, jak mi poděkovat za »vnučené mateřské štěstí«.

Později se stala matkou ještě dalších tří dětí. Dlouhá léta mi posílá květiny a děkovné pozdravy.

KARDINÁL DEMONSTRUJE

Kardinál Francis George, arcibiskup v Chicagu, vedl osobně modlitební demonstraci před jednou potratovou klinikou v USA. Demonstrace se zúčastnilo 900 odpůrců potratů. Kardinál prohlásil, že chtěl svými modlitbami provázet lidi, kteří se ocitají v tragické situaci: jak zabíjené děti, tak jejich matky a otce. -sks-

Miluji svou Církev

Jsem šťastná, že jsem se narodila jako žena, a jsem ještě šťastnější, že patřím ke katolické církvi, ve které jsem jako žena přijímána, ceněna, chráněna a bráněna jako nikde jinde. Ve své Církvi mohu být naplněna ženou, naplněna milujícími, naplněna matkou, naplněna učednicí, mohu zde být docela i hříšnicí, protože milosrdný Ježíš mi daruje v Církvi svátost smíření a obdivuhodné slovo ego te absolvo – tedy zcela konkrétní, osobní, okamžité odpuštění hříchů, samozřejmě vždy s požadavkem mého obrácení. Jdi a už nehřeš, jak řekl Ježíš a jak to říká stále znovu.

V Církvi tedy prožívám svobodu Božích dětí a prožívám zde i odměnu za svou práci, kterou mi uděluje dobrotivý, milosrdný a spravedlivý Bůh. Zde v Církvi se nevyměřuje jako ve světě podle toho, zda je to muž nebo žena, nýbrž dostáváme

- v té míře, jak se namáháme, abychom zachovali Boží Desatero a pět přikázání Církve;

- v míře, v jaké se namáháme, abychom bojovali proti sedmi hlavním hříchům;

- v míře, do jaké jsme ochotni přijímat poklady milosti ve svátostech Církve;

- v míře, v jaké usilujeme, abychom zachovali jednotu Církve, společenství se Svatým otcem a s biskupy s ním spojenými.

V Církvi požívá mé ženství hlubokou pozornost a důstojnost: Církev mě nehodnotí jako sexuální objekt a ani mi nedoporučuje, abych se jím stala; neobchoduje s duchem tohoto světa, který horuje pro svobodu, která utlačuje naše lidství již v zárodku a dělá z nás střepy a živoucí mrtvolky. Církev se zasazuje za moje práva jako manželky stejně, jako to dělá pro muže, a není jí lhostejné, když se manželství a duše rozpadají a dětská srdce jdou ke dnu pro nedostatek lásky svých rodičů.

Mé Církvi není lhostejné, zda děti jsou vražděny již v mateřském lůně, zda dítě je násilím oloupeno o neporušenost a radost svého dětství nezodpovědnou sexualizací.

Mé Církvi není lhostejné, zda se mládež stává otrokem idolů drog, rocku, sexu a sebe-

klanění a padá za obět' satanské modloslužbě.

Mé Církvi není lhostejné, když je člověk ponižován tak, že se může právem ptát, zda není pouhé zvíře.

Mé Církvi není lhostejné, zda celý svět neklesá jako Sodoma a Gomora.

Není jí to jedno z jednoho jediného důvodu, protože v ní bijí láskou zapálená Srdce Ježíše a Marie.

Před Bohem a před Církví se nepočítá to, co děláme, počítá se jen to, jak to děláme. Ať už jsme kněží nebo laici, muži nebo ženy, musíme se pokládat za ty, kteří slouží. *Kdo z vás chce být první, ať je služebníkem všech*, řekl Ježíš a umyl svým učedníkům nohy. A Maria řekla: *Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*, a zůstala služebnicí v plné důvěře v Boha i uprostřed utrpení.

Jestliže my ženy chceme darovat této Církvi více životnosti, jestliže od ní více životnosti očekáváme, musíme nejdříve vstát ze svých hrobů.

Pak se musíme vzdát tužby po vlastním sebeuskutečnění ve prospěch uskutečňování Božího království.

Pak musíme odložit svůj egocentrismus ve prospěch lásky k bližním.

Pak musíme odložit svou posedlost moci ve prospěch důvěry v Boží moc a milosrdenství.

Pak musíme my samy odložit obehnané masky feminismu ve prospěch našeho nejpůvodnějšího ženství.

Nikoliv vzpoury a provokace, nikoliv diskuse a pódiové rozhovory obnoví naši Církev a spasí svět, nýbrž jen moje a tvoje obrácení.

Žádné světové konference, žádné koaliční debaty a podpisová hnutí, žádná likvidace odpadů ani úspory energie nezmění pranic na rakovinném vředu této hříchem zpité planety. Jenom odstranění odpadu z našeho vlastního srdce, z naší duše, z našich mozků – totiž skrze pravidelné očistění ve svátosti smíření s osobní zpovědí, a neúnavné hledání Božího království, tak jak nám to představuje Ježíš, i když to není právě podle našich představ, jenom to může změnit situaci.

Církev je Církvi vyznavačů a mučedníků a ne tou, která má strach z ducha času a jeho potřásání hlavou. Nejnovější průzkum veřejného mínění pod paží nemůže nahradit pastýřskou berlu.

Biskup Jan Dyba, Fulda

Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno, říká Ježíš, a jak to říká, tak to také myslí. *Kdo hledá, nalezne*, i to říká Ježíš a jistě najde i jím tak milovanou a nás tak obšťastňující Církev a najde ji i v naší zemi, i když třeba ne právě tam, kde by měla být zcela samozřejmá.

Ježíš žije! Maria žije! Církev žije! Já miluji svou Církev.

Edita Bitteleriová
Překlad -lš-

Nemoc jako klíč

Z myšlenek P. Alfonse Bungerta

Je mnoho nemocných lidí; mohou vytvořit velké společenství trpících, jestliže v nich působí nějaká spojovací síla. Každopádně si mohou sdělovat své zkušenosti. Zdá se mi, že důležitá zkušenost se skrývá ve slovech francouzského spisovatele André Gida, který zemřel v roce 1951. Našel jsem ta slova v jednom kalendáři: **Věřím, že nemoci jsou klíče, které mohou otevřít určité brány.**

Gide nebyl nábožensky založen, každopádně nebyl křesťanem. Co měl na mysli, to přesahuje mé znalosti. Ale mohu se podívat na svůj vlastní život a zeptat se, zda pro mě nemoc byla a je klíčem a zda mohu s Gidem souhlasit.

Byl jsem v nejlepších letech, když mě postihla srdeční choroba. Protože jsem nemohl dostát nárokům dosavadní kněžské služby, musel jsem opustit svou farnost a odejít do důchodu. Celou řadu let jsem mohl vypořádat v pastoraci a měl jsem radost, že mohu dělat pouze to, co se týká přímo lidských duší. Pokud jsem jen mohl, pracoval jsem především se staršími lidmi. Současně jsem byl činný jako spisovatel a psal jsem různé věci, mezi jiným i povídky a básně.

Jako nemocný jsem se obrátil na nemocné a vím z vlastní zkušenosti, jak to povzbuzuje ty, kteří jsou nevyčerpitelně nemocní. U psacího stolu mohu sedět ještě i dnes, i když každý den jen krátký čas.

To je má vnější cesta, ke které mi byla klíčem moje nemoc. V době nemoci jsem však ušel také kus vnitřní cesty. Nemoc mi dala možnosti, které byly pro mě již dříve vzácné a důležité. Bůh mi pomohl, že jsem nesvěsil hlavu, jakkoli mě to k něčemu takovému svádělo. Spíše jsem se naučil osvobodit své srdce od vnějších věcí a být tak svobodný, že pro mne ztráty již nebyly rozčarováním.

Když mi Bůh něco vzal, udělal to, aby mi místo toho dal něco cennějšího, především své přátelství a lásku, které mohu přijímat, protože mé srdce není obsazeno ničím jiným. A ještě něčemu jsem se naučil. Jak jsem jsem spojen s mnoha společníky v utrpení, tak jsem poznával, že trpící má také společenství s trpícím Pánem Ježíšem Kristem. Skrze toto společenství mi dal Kristus lépe poznat svého Otce a pomohl mi, abych jej hlouběji miloval. Určitě jste již něco podobného zažili.

Dopis nemocným – srpen 1999

Drazí nemocní, znáte úmysl Apoštolátu modlitby na tento měsíc? (Viz str. 13) Máme se modlit za to, aby „lidé všech generací chválili Boha jako svého Otce a děkovali mu za obdivuhodné dary, které lidstvo dostalo v průběhu dějin“. Není to krásné? – Máme chválit Boha, protože o nás pečuje jako ten nejstarostlivější Otec, a děkovat mu za jeho nesmírnou lásku! Bůh je náš Otec a my jeho děti, povolání k tomu, abychom

zdědili Boží království. Už jenom tato skutečnost by nás měla naplňovat radostí! Kdybychom si častěji během dne opakovali – „Jsem milované dítě Boží“ – určitě bychom nemohli být dlouho smutní. Naopak, přes všechny naše bolesti, starosti a potíže všeho druhu si jistě všichni velice často uvědomujeme, jak mnoho dostáváme, jak jsme stále obdarováni. Sv. Terezie z Avily říká, že Bůh se nikdy obdarováním neunaví a jeho mi-

Rozhovor s předsedou Centrálního výboru Velkého jubilea roku 2000, kardinálem Rogerem Etchegarayem

Řím, středa 28. července 1999

Papež Jan Pavel II. chtěl udělit blížícímu se Jubilejnímu roku silný rozměr zpytování svědomí pro celou církev. Je dobré, aby církev vstoupila na práh nového tisíciletí s jasnějším vědomím toho, co prožila v průběhu druhého tisíciletí, a tudíž s postojem, v němž se spojuje díkůvzdání a pokání. Papež napsal, že „uznat poklesky minulosti je aktem věrnosti a odvahy, který nás činí bdělými vůči pokušením a obtížím dneška a připravuje nás, abychom byli schopni jim čelit“.

V tomto duchu se teologicko-historická komise Jubilea hodlá ujmout otázek dotýkajících se osobnosti, života a díla Jana Husa. Ať je tomu jakkoli s myšlením horoucího českého kazatele, nenaléhá na nás čas jubilejního roku, tváří v tvář hranici, která ho usmrtila, abychom žádali o odpuštění a připomněli, že žádný člověk nemůže být odsouzen proto, že následoval požadavky svého svědomí? Druhý vatikánský koncil to říká jasně: „Pravda nevznáší svůj nárok jinak než silou pravdy samé, která pronikla do lidské mysli jemně a spolu mocně.“

Kež se historické sympozium o Janu Husovi stane silným impulsem k tomu, abychom se lépe poměřili s „ekumenickou solidaritou, která spojuje všechny Kristovy učedníky, solidaritou, v níž se historická paměť a pokání navzájem oslovují a vedou nás společně k cestě jednoty“.

„Jsem opravdu spokojen, jako generální sekretář Velkého jubilea roku 2000, že mohu přijmout žádost ze strany Jeho Eminence, předsedy České biskupské konference, a také se značnou pomocí, kterou otec František Holeček poskytuje při organizaci tohoto Mezinárodního sympozia o Janu Husovi. Věřím, že toto sympozium, kromě objektivní důležitosti pro nové nahlédnutí duchovních, teologických a společenských obsahů myšlení tohoto syna české církve, českého národa, se jistě vřazuje do spirituality a orientace, kterou Svatý otec udělal celému Velkému jubileu roku 2000. Je to příležitost k zamyšlení, příležitost k rozboru, příležitost k tomu, abychom vyslovili a naplnili skutkem pravdu o celých dějinách Církve, i o těch současných. Přejí tomuto sympoziu co největší úspěch a mohu s jistotou říci, že ze strany Centrálního výboru Velkého jubilea roku 2000 se mu dostane veškeré podpory a bude se v nejvyšší možné míře dbát o to, aby toto sympozium přispělo k většímu společenství, ať již pokud jde o naše křesťanské bratry, tak i pokud jde o společenské a politické prostředí velké České republiky.“

losrdenství je bez konce. Snažme se tedy, abychom ani my nepodléhali únavě v modlitbě a děkovaní. A navíc – v radosti! Vždyť radost je poselstvím evangelia. Kolikrát nás sv. Pavel nabádá: „Radujte se, opět pravím: radujte se! Vaše vlídnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko!“

Biskup Hlouch ve své „Minutence“ říká: „Radost je dech ráje. Tiší, odzbrojuje, získává. Duše, plná radosti, ukazuje li-

dem, co dává Bůh svým věrným... Jen ten, kdo radost rozdává, ten radost má... Radost je tak velká a trvalá, jako její pramen. Tím je cennější, čím více nás stojí... Radost není v tom, že bychom změnili svůj osud, ale v tom, abychom v něm co nejlépe jednali a věřili, že Bůh rezervuje svým nejmilejším nevýslovné radosti pro jiný svět, kde se radost nemenší, ale trvá věčně.“

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Tajné rozdělení Církve

Prožíváme v současné době tajné rozdělení Církve, které z Holandska a německy mluvícího prostoru postupuje dále na východ. Různí teologové a i duchovní rozšířili v uplynulých letech teologické, morální a pastorační nauky, které nejsou v souladu s učением římskokatolické církve. Chceme vám ve formě stručných hesel představit nejnápadnější protiklady mezi římskokatolickým učением a názory svobodně křesťanského smýšlení.

Římskokatolický směr

Liberálně křesťanský směr

VÍRA A PASTORACE

1. Bůh

Bůh je Stvořitel světa.
Stojí nad světem, ale je ve světě přítomný.

Bůh je základ světa.
Je obsažen ve světě a projevuje se skrze svět.

2. Vtělení Ježíše Krista

Ježíš je Boží Syn
narozený z Panny Marie.

Ježíš je syn Josefa a Marie.

3. Ježíšovy zázraky

Ježíšovy zázraky jsou nadpřirozeným zásahem do přirozeného řádu.

Zprávy o zázracích jsou mytologie; Ježíš aktivizoval sebeuzdravující síly lidí.

4. Vykoupení skrze Ježíše

Ježíš vykoupil lidi skrze své utrpení a smrt od viny a hříchu.

Ježíš působí jako psychoterapeut.

5. Ježíšovo zmrtvýchvstání

Ježíšovo tělo vstalo slavně z mrtvých.

Ježíšovo tělo zůstalo v hrobě. Zmrtvýchvstání je mýtus.

6. Boží synovství

Ježíš věděl od počátku, že je Boží Syn.

Ježíš postupně odhaloval své božství.

7. Duch svatý

Duch svatý působí v Církvi jako celku; zvláštní přítomnost slíbil pastýřskému úřadu Církve.

Duch svatý působí skrze demokratické hlasování základny.

8. Mše svatá

Boží slovo.
Zpřítomnění oběti na kříži.
Eucharistické společenství.

Boží slovo.
Společenství stolu.
Památky na Ježíše.

9. Eucharistie

Skutečná přítomnost Ježíše s tělem i božstvím pod svátostnými způsoby.

Symbolicko-duchovní přítomnost Krista.

10. Adorace Nejsvětější svátosti

Klanění se Ježíši Kristu přítomnému v Eucharistii.

Klanět se symbolu nemá žádný smysl.

11. Maria

Matka Boží.
Matka Církve.
Pomocnice křesťanů.
Protihráč satana.

Matka Ježíše.
Biblická postava; jako »služebnice Páně« není vzorem pro emancipovanou ženu.

12. Andělé

Osobní duchové bytosti.
Boží poslové, ochránci lidí.

Perzoniifikace Boží blízkosti a Boží pomoci.

13. Svatí

Svatí křesťané, přímluvci u Boha, patroni.

Křesťanské vzory.

14. Svátost smíření

Osobní vyznání hříchů ve zpovědi.

Kající pobožnost s generální absolucí.

15. Svátost manželství

Božský základ svazku muže a ženy.

Znamení Boží blahovůle.

16. Lidská duše

Nesmrtelná duchová složka lidské bytosti.

Duše – psyché – umírá spolu s tělem.

17. Očistec

Dočasný stav očišťování po smrti.

Neexistuje.

18. Peklo

Věčné zavržení jako důsledek odmítnutí Boha i v hodině smrti.

Věčné zavržení je v rozporu s Božím milosrdenstvím.

19. Ďábel

Osobní duchová bytost, odpůrce Boží.

Perzoniifikace zla.

20. Posedlost

Posedlost lidské bytosti zlým duchem.

Druh duševní nemoci.

CÍRKEV

21. Církev

Církev je »Boží lid« vedený papežem a s ním spojenými biskupy.

»Církev zdola« – společnost pod vedením teologů a volených grémií.

22. Učitelství úřad

Učitelství úřad papeže a biskupů.

Učitelství úřad teologů.

23. Papež

Nejvyšší kněz, pastýř a učitel Církve.

Symbol jednoty, reprezentant a mluvčí křesťanství, generální sekretář základny.

24. Biskup

Nejvyšší kněz, pastýř a učitel diecéze; stojí v jednotě s papežem.

Koordinátor diecéze; má zastupovat základnu vůči papeži.

25. Kněz

Zplnomocněný pastýř místní křesťanské obce.

Pastýř pověřený obcí.

26. Celibát

Bezvýhradné zasvěcení Bohu a církevní obci.

Vnucené bezženství, které je nutno zrušit.

27. Kněžství žen

Svátostné kněžství je vyhrazeno mužům; muži a ženy mají v Církvi plnit vzájemně se doplňující role.

Muži a ženy mají v církvi stejná práva a stejné úlohy.

28. Laik

Laik se podstatně odlišuje od kněze; jeho úkolem je evangelizace soukromého i veřejného života.

Laik se nijak podstatě neliší od kněze; může vykonávat totéž co kněz.

MORÁLKA

29. Desatero

Závazné a povinné normy dané samým Bohem.

Boží »doporučení«.

30. Svědomí

Orientace podle Božích přikázání a učení Církve.

Rozhodování, zda Boží doporučení a pokyny církve jsou pro mne vyhovující.

31. Sexualita

Manželství je počátek společného života. Manželství je nezrušitelné.

Předmanželský styk, rozvod a nový sňatek rozvedených jsou možné.

32. Plánované rodičovství

V rámci řádu stvoření.

Bránění početí pomocí manipulace a zásahů.

33. Homosexualita

Protiví se Božímu záměru (vzájemné doplnění muže a ženy, plození potomstva). Morálka se řídí Božími principy a zákony.

»Tvůrčí varianta« Boží: Morálka se řídí lidskými sklony.

PRAVDA, DIALOG, TOLERANCE

34. Pravda

Boží pravdy jsou neměnitelné; je možno je pouze prohlubovat.

Nejsou žádné neměnitelné pravdy; pravda se vyvíjí.

35. Katolický

Znamená všeobecný: Církev se obrací na všechny lidi a hlásá jim celistvou Kristovu nauku.

»Katolický« znamená »široký«. V církvi mají místo všechna seskupení a všechny názory.

36. Aggiornamento

Církev se obrací k celému světu, vede s ním dialog, ale nepřijímá jeho ducha.

Prizpůsobení a reforma církve převládajícím ideologiím a dobovým proudům.

37. Dialog

Vstřícný rozhovor s jinak smýšlejícími s vědomím rozlišnosti názorů.

Rozhovor jako taktika prosazení vlastních pozic proti oficiálním stanoviskům.

38. Tolerance

Respektování odlišného názoru při zachování rozdílu mezi pravdou a bludem.

Všetchna mínění jsou rovnocenná; směšování pravdy a bludu.

39. Ekumenismus

Hledání společného mezi různými křesťanskými vyznáními bez opouštění vlastních pozic. Úsilí o jednotu tam, kde je to možné.

Prizpůsobování se jiným (protestantským) vyznáním; jednota i za cenu rezignace na pravdy víry.

40. Misie

Hlásání radostné zvěsti na celém světě; prioritou křesťanského náboženství, protože v něm se Bůh osobně zjevuje.

Všetchna náboženství jsou v zásadě rovnocenná; misijní činnost je sporná.

Kdo si tento jistě ne úplný a jen stručný výčet prohlédne, dojde k zdrcujícímu konstatování, že mezi římskokatolickým a liberálním směrem existují celé desítky rozdílných názorů. Tyto rozdíly se netýkají jen nějakých podružných věcí a nepodstatných oblastí, ale zčásti se týkají ústředních pravd víry, mravnosti a pastorační péče. Liberálně katolické názory propagují různá hnutí jako »Církev, to jsme my«, ale setkáváme se s nimi také na teologických fakultách a v různých církevních grémiích. K tomu přistupuje i část katolického tisku, který zastává názor, že je jeho posláním »demokraticko-pluralistickým« způsobem »informovat« věřící a rozsévá často podloudně protirímské názory mezi členy Božího lidu. Přitom zastánci pravého učení jsou diskriminováni jako »fundamentalisté«, »narušovatelé jednoty« a původci »polarizace«. Tyto rozdíly jsou někde již tak hluboké, že je možno mluvit o dvou odlišných církvích. V německém prostoru se tento rozkol stal již praktickou skutečností.

Z -lebe- 29/97 přeložil -lš-

Křesťanství bez budoucnosti?

Prof. dr. Alfons Benning

Kdyby se věci vyvíjely jen podle demografických prognóz, musela by katolická církev uprostřed 21. století v Evropě představovat pouze beznadějnou menšinu. Každoročně prováděné výzkumy dokládají postupné odkřesťanštění a »odcírkevnění«. »Naše doba je jako strhující proud, který odvádí od křesťanské « víry, napsala nedávno konvertitka Gabriela Kubiová. A opravu: z kruhu spisovatelů se dovidáme, že se mezi nimi Církev již nepovažuje za objekt, o kterém by stálo za to diskutovat; stala se prostě »nediskutovatelnou«. Máme tedy všechny důvody, abychom si ozřejmili svou pozici a své poslání jako křesťané.

I.

Když se rozhlédneme po dnešní církvi, musíme bez příkras konstatovat s kardinálem Ratzingerem: Křesťanská víra trpí v naší době nesmírnou, historicky ojedinělou ztrátou významu. Kdo se dnes ještě jako křesťan hlásí ke své víře, platí v některém prostředí takřka za exota, nebo si vyslouží při nejmenším soucítěné pousmání. Etické zásady, které mají své kořeny v křesťanské víře, pokud je ještě společnost vůbec toleruje, pak jedině pod pojmem

»fundamentalismus«, který proniká dokonce i do teologických a církevních kruhů. Pod vlivem šířícího se tzv. moderního světonázoru je katolická víra označována za netolerantní k moderně a za zastaralou (srov. J. Ratzinger: Sůl země 1996).

Některá média se nám snaží vmluvit s veškerou rozhodností, že Církev je mrtvá. Odpady, prázdné kostely, odklon od náboženského, stále menší počet kněží a řeholníků, vnitrocírkevní kverulanti atd.: to všechno nejsou vůbec dobré příznaky,

a je možno jejich výčet, ať už jako skutečných nebo předpokládaných symptomů, dále rozmnožovat.

Jak na to odpovíme? Bude me rezignovat před takovými výzvami? Poddáme se tomu, co se zdá být nevyhnutelné? Uchýlíme se k vzájemným obviňováním? Kdybychom zůstali u takových reakcí, pak by se snesl rychle na celou Církev »tíživý mrak deprese«...

Existují na současnou krizi nějaká řešení? Rýsuje se nějaký obrat k lepšímu? Mnoho si jich

Prof. Alois Winter

Bůh mluví ke každému z nás

Boží slovo nás nechce jen informovat, ale změnit

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna (Žid 1,1n). Co je na tom jiného, když mluví Bůh? Nemusí snad používat stejné lidské řeči, která není s to vyjádřit adekvátně Boží tajemství a jeho plán spásy?

Není sporu o tom, že i v tom musíme vidět jednu formu Božího sebevyjádření a způsobu, jak se k nám snižuje; 2. vatikánský koncil mluví o *admirabilis condescensio* »obdivuhodném snížení se«. Ale přece. Když k nám Bůh skrze proroky a nakonec skrze svého Syna a svaté Písmo říká své slovo, pak je to jeho slovo, i když je vyjádřeno lidskou řečí.

Jeho slovo je však jiné, než lidské slovo: *Boží slovo je plné*

života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč... říká se v listu k Židům (4,12); má moc vzdělávat a zjednat dědictví ve společenství všech posvěcených (Sk 20,32) a má moc přinášet záchranu každému, kdo věří (Řím 1,16). Proto je nemůžeme přijímat jako slovo lidské, nýbrž jako slovo Boží, neboť jím skutečně je.

To není slovo, které bychom čtením a nasloucháním měli znovu objevit, protože ten, kdo mluví, mluví přítomně a oslovuje nás: *Nezdráhejte se poslouchat toho, kdo mluví, abyste se neodvrátili od toho, kdo mluví z nebe (Žid 12,25).*

Když nás Bůh oslovuje, pak se tak děje *pro naši spásu* a nikoliv pouze proto, abychom rozmnožili své znalosti nebo doplnili své filozofické názory. Když mluví Bůh, jsme vyzvá-

ni k dialogu a musíme být připraveni dát odpověď.

Když nás Bůh oslovuje, pak je to příležitost pro naši životní praxi a nikoliv pouhá teorie, která nic nestojí a může zůstat libovolná.

I z jiného hlediska je Boží slovo něco jiného než slovo lidské: když Bůh inspiruje pisatele posvátných knih a vede je k tomu, aby formulovali jeho slovo, pak je tento text, pokud to mluvený výraz vůbec dovozuje, výstižnější a pravdivější než pouhá lidská výpověď, takže inspirovaný svatopisec říká více, než sám tuší. To platí zvláštním způsobem, když nám podává zprávu o tom, co Ježíš řekl a učinil. Protože zde se vyslovuje druhá božská osoba jako nositel tohoto lidství bezprostředně v lidské řeči: on, který zná veškerou pravdu, nám

nad tím láme hlavu. Tu se navrhuje nové struktury, vyvíjejí se nové modely spolupráce, vytvářejí nové úkoly. To všechno v dobrém úmyslu zbrzdí existující úpadek. Ale rozčarování se šíří dále. Kde tedy najít řešení těchto problémů? Existuje vůbec nějaké?

II.

Současná situace v Církvi a ve světě nás nutí rozhodněji než kdykoliv jindy, abychom si položili otázku, kde je **střed našeho křesťanství**, například: kde je ten nehlubší důvod, na kterém spočívá náš křesťanský život? Kdo nám říká, co je závazné pro naše křesťanské jednání? Čím se legitimuje křesťanské jednání ve světě?

Na tyto otázky, které směřují k samé podstatě našeho křesťanského bytí, dal odpověď **Romano Guardini** již před čtyřiceti lety (R. Guardini: Podstata křesťanství, 1958): Nenahraditel-

osvětluje ve svých podobnostech různé stránky Božího království, abychom vytušili, co nejsme pojmově schopni pochopit a postihnout.

Jak výstižná a jak pravdivá jsou pro nás darovaná slovní zjevení, budeme moci pochopit teprve na onom světě ve světle slávy, až pomine naše *částečné poznání* a my už nebudeme poznávat *jako v zrcadle nejasně, nýbrž tvář v tvář* (1 Kor 13, 9-12).

Ale i nyní můžeme poznávat vlastní obsah Písma svatého jen za přispění Ducha svatého, který dává pravé *slyšení* těm, kteří jej skutečně chtějí slyšet a uzavírají se jeho vlivu. *Až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy* (J 16,13).

To říká Ježíš nejen svým učedníkům, nýbrž všem, kteří jsou ochotni *slovo Boží slyšet a zachovávat je* (Lk 11,28).

Z knihy Kirche und Wahrheit, Steyer 1993. Autor je profesorem fundamentální teologie ve Fulde.

Překlad -Iš-

né a podstatné jádro křesťanství tvoří Ježíš z Nazareta, jeho konkrétní bytí, dílo a osud. Křesťanství, to je ON sám... Osoba Ježíše Krista v jeho historické jedinečnosti a věčném panování...« To znamená: **Neexistuje žádné křesťanství, žádná křesťanská církev, žádné odpovědné křesťanské jednání, které by mohlo odhlížet od osoby Ježíše Krista.** Všichni se musí podrobit hodnocení podle NĚHO.

Církev smí a musí se přidržovat jedině Krista. On je její **Učitel**, nikoliv samozvaní proroci postmoderny. On je její **Pastýř** a s ním biskupové, kteří setrvávají ve spojení s nástupcem na Petrově stolci. On je jejím **Velebným**, od něhož pochází veškeré posvěcení. Kdo se na něho dívá, kdo se ho drží, nemůže sejít ze správné cesty. Stále musí být zřetelnější to,

o co nám křesťanům jde: o Krista, o Boha a o spásu světa.

To, co se v současné době v Církvi odehrává, vyžaduje v tomto smyslu **jasnější odpovědi a pokyny.** Joachim kardinál Meisner nedávno napsal: »Církev si nemůže stále lízat svoje rány, nýbrž musí se chlubit svou podobností se zraněným Kristem. Nesmí litovat sama sebe, ale musí hlásat Krista zmrtevýchvstalého. Tady nezbyvá vůbec čas na sebelitování. Nemůže se stále točit kolem sebe, nýbrž se musí točit kolem Boha, který ji miluje, nese a drží.« **Kristus je střed, ON je Pán Církve, ON je náš Bůh.**

III.

A nyní se ptáme: Jaké perspektivy se rýsují na tomto pozadí pro křesťany budoucnosti? Má křesťanství nějakou budoucnost?

Odpověď zní: V míře, v jaké je zřejmé, že Kristus je **tím nejvladnějším, všerohodujícím** středem Církve a křesťanského života, má i křesťanství svou budoucnost. Kristus je s to i dnes i zítra působit v dějinách naší doby: skrze nás! »To není žádný účelový optimismus, nýbrž naděje. Tato naděje staví na Kristu a sahá až k novému nebi a nové zemi. Ta však se nevyvíjí sama sebou organicky z dějin. Je nezbytný zásah Boha, který stvořil svět, který může Abrahámovi z kamenů vzbudit syny a který vzkřísil z mrtvých především svého Syna Ježíše Krista. On umí psát i na křivých linkách našich dějin rovně, a ze světa, ve kterém zdánlivě triumfuje jen zlo, vytvořit nové nebe a novou zemi. Pro tuto naději se hledají noví **svědkové**, kteří proti vši naději utvářejí nový svět.

A jak se to dělá? »Musíme rozeznat znamení času, musíme stát pevně a nekolísat, naší starostí musí být jednota a pro tu se vyplatí vzít na sebe trochu námahy.« Toto doporučení dává mučednický biskup Ignác z Antiochie prvotní Církvi.

K našemu poslání jakožto křesťanů se jednou vyjádřil papež Jan XXIII. velmi názornou řečí: »Nejsme na zemi, abychom tu pečovali o **muzeum**, nýbrž abychom pěstovali **zahradu**, která je určena pro kvetoucí život a nejkrásnější budoucnost.« Pomáhejme Církvi v těžké době, modleme se za ty, kteří nesou odpovědnost, a budme sami statečnými Kristovými svědky. Pak Kristus provede zmítanou loď Církve bezpečně bouřemi této doby do bezpečného přístavu věčnosti.

-sks- 28/99, překlad -lš-

Mnoho jich odešlo...

Zázračné nasycení tisícíhlavého zástupu, jak nám je popisují evangelia, bylo opravdovou senzací. Ježíšova popularita rázem stoupla a s tím stouply i ambice jeho četných učedníků. Dospěli k závěru, že nadchází doba velkých proměn, která by mohla naplnit i jejich osobní ambice.

Ale záhy se dostaví rozčarování. Mocný divotvůrce nesplnil jejich očekávání. Nejen že ani v nejmenším nenaznačil, že by se chtěl postavit do čela boje proti římským okupantům, ale ještě mluví o věcech, které se jim naprosto přičí. Měli by jít jeho tělo a pít jeho krev. Taková *tvrdá řeč! Kdo to má poslouchat?* A evangelista dodává: *Mnoho jich proto odešlo a už s ním nechodili.*

Kdyby Ježíše doprovázeli dnešní novináři a zpravodajové, zaplavili by veřejnost zprávami o naprostém fiasku proroka z Nazareta: »Po senzačním zázraku úplný krach.« Jeho přívrženci jej začali hromadně opouštět. Nazaretskému zůstalo z celého zástupu jen dvanáct, (z toho jeden jenom proto, aby jej nakonec prodal za pár stříbrníků).

Ježíš však nepodnikl vůbec nic, aby tento hromadný odpad zadržel nebo zvrátil. Nenabídl žádnou přijatelnější alternativu.

Představme si, že by Ježíš smýšlel tak lidsky a pozemsky, že by se dal tímto »plebiscitem« ovlivnit. Skončil by asi na kříži, ale nikoliv jako Spasitel a Vykupitel, nýbrž jako další z řady neúspěšných rebelantů, jejichž jména dnes ani neznáme.

Rozuměla snad ta zbylá hrstka svému Mistru lépe než ti ostatní? Nikoliv. Pochopila však to, co vyjádřil Petr: *Ty máš slova věčného života.* To, že nerozumíme, není důvodem, abychom odmítali. Jsou věci, které jsou *věčné* a které tedy zatím překračují náš časný rozum.

Mnoho učedníků už s ním nechodilo, ale jeho mise pokračuje dále. Ježíš nepřišel, aby si

budoval lacinou popularitu. Nestaví na množství ani na většinu: *Neboj se, malé stáde. Váš Otec rozhodl, že vám dá království.* (Lk 12,32)

Kam šli ti, kteří byli nespokojeni? Už více o nich nic nevíme. Přišli o Ježíšovo společenství, ale jeho dílo ani poslání tím ani v nejmenším neohrozili. Ježíš nepřišel, aby se radil s lidmi a aby se poučil od lidí, jak si má počínat, aby jim to vyhovovalo. Přišel zjevit vůli svého nebeského Otce a tato vůle nese známky plurality. Je tu k dispozici jediná alternativa: *Bud'to s Ježíšem, nebo bez něho.*

Alternativa je lidský vynález. Začala tehdy, když dal člověk přednost Božímú odpůrci. Od té doby si hledá cesty a uličky, jak se vyhnout tomu, co je nevyhnutelné. Ježíš neoznámil: *Založím vám několik církví a vy si budete moci vybrat podle svého zdání.* Zcela jednoznačně mluví o jedné jediné. Kdekoliv se vyskytuje něco jiného, není to jeho vůle, naopak, je to lidské dílo, které je v rozporu s tím, proč jej Otec poslal na tento

svět. Komu se tato řeč zdá tvrdá a odejde, odejde bez něho i od něho. Bůh není lhář, aby jednomu říkal to a jinému ono. Ježíš zůstane jen se svým jediným nealternativním *malým stádem, kterému jedinému dá Otec království.*

Lidé si vymýšlejí stále nové a nové způsoby, jak si na ostatních vynutit svou vůli. Nezastaví se dokonce ani před zločiny. Vyhrožovat Církvi svým odchodem, ať výslovně, nebo v duchu, je ovšem úplně bláznovství. Odpadlictví nemůže ohrozit Církev. Za dva tisíce let se to žádnému z tolika schizmatiků, apostatů a pomlouvačů nepodařilo. Není to dost výmluvná zkušenost? Odpadlictví může ohrozit jedině odpadlíka. Hledání Boha není ve vytváření stále nových alternativ, nýbrž naopak ve vylučování lidských alternativ, až zbude jen ta jediná, ta Boží, tak jak nám ji zjevilo jeho Slovo. Příklon k jiné alternativě je vždy krokem zpět.

Pane, ke komu půjdeme, ty máš slova věčného života!

-lš-

Varovné signály

Stále větší výskyt alergií u dětí nemá svůj původ pouze ve zhoršení životního prostředí, ale má také své duševně sociální příčiny (Bayer. Rundfunk 18. 2. 1998.) Poukazuje se na přetíženi stresy, utrpení v důsledku mezilidských krizí mezi rodiči. Děti trpí také zraněními ve své intimní sféře, nešetrností vůči pocitu studu a zatěžováním sexuální indoktrinací, která nerespektuje jejich »léta nevinnosti«. To je stejně poškozující jako nevěrnost rodičů a rozpad rodiny, které spolu se školní sexuální výchovou nebezpečně útočí na psychiku dětí.

»Od věku pěti let až k pubertě, jejíž počátek se vyznačuje prvními tělesnými změnami na těle chlapce nebo děvčete, mluvíme u dětí, jak říká Jan Pavel II., o »letech nevinnosti«. Toto období klidu a neporušenosti nesmí být narušováno zbytečnými sexuálními informacemi.«

Papežská rada pro rodinu:

Lidská sexualita, pravda a význam 8. 12. 95

Ztráta studu je příznakem slabomyslnosti.

Sigmund Freud

Stydlivost je mravní silou osobnosti.

Jan Pavel II.

Kdo začíná s pornografií, končí u Osvětími.

J. P. Sartre

Zkušenosti se sexuální výchovou na školách

Praktické postřehy od našich jižních sousedů

Kdo odmítá sexuální výchovu na školách, naráží na odpor i u věřících, kteří v dobré víře pokládají za správné, že se škola v tomto směru angažuje a provádí dobrou »osvětlu« o věcech, které by jinak děti hledaly v časopisech jako »Bravo« nebo v pornofilmech v televizi a na kazetách.

Tito lidé však přehlížejí skutečnost, že i ta »nejlepší« školní sexuální výchova překračuje hranice mravně náboženské výchovy ve smyslu 6. přikázání (tedy výchovy k čistotě, studu, zdrženlivosti a sebeovládání), především tím, že dětem prezentuje všechny biologické detaily, obnažené údy a rozličné antikoncepční prostředky. To neodpovídá křesťanské sexuální pedagogice naší Církve. Nerespektuje se při tom individualita a intimní sféra dětí a mládeže, ve veřejné atmosféře třídy se hovoří o příliš osobních věcech a uráží se pocit studu, a to i v případě, že rodiče a dítě souhlasí s útokem na právo dítěte vyrůstat v čistotě a na právo a povinnost rodičů splnit před Bohem svou povinnost vychovávat děti, které jim svěřil, v křesťanském duchu.

Že běžná sexuální výchova dětí ve skutečnosti nepřiměřeně zatěžuje a zdaleka není »nevinnou osvětou«, dokládají konkrétní příklady. Uvádíme několik ukázek, abychom rodiče přiměli k bdělosti a povzbudili je k rozhodnému postupu, který

má uchránit jejich děti před poškozením hromadnou nekřesťanskou, příliš názornou a osobnost dítěte poškozující sexuální výchovou.

Rodiče uvádějí:

»Moje dítě a jeho spolužáci začali po hodinách sexuální výchovy ve škole používat nevhodná slova a označení, která předtím neznali a která nikdy neslyšeli ve svých rodinách. Představuji si pod pojmem »právo dítěte« něco zcela jiného než paní učitelka.« (2. ročník ZŠ)

»Moje dítě reagovalo tak, že po hodinách sexuální výchovy prohlásilo, že raději nechce mít žádné děti. Domnívám se, že je to pro mé dítě více než předčasná zkušenost.« (3. ročník ZŠ)

»Před naším dítětem nemůžeme vůbec mluvit o vztazích mezi pohlavími. Okamžitě se rozčílí a říká, že o tom již nechce nic slyšet. Po jednom filmu, který se ve škole promítal, přišla za mnou dcera velmi rozrušená a řekla, že to snad není pravda, co jim ukazovali. »Řekni, že to tak neděláte!« (3. ročník ZŠ)

Když jsem se dověděla, že naše dítě má mít v biologii sexuální výchovu, navštívila jsem třídní učitelku. Nejdříve jsem si nechala vyložit obsah hodin sexuální výchovy a pak jsem jí otevřeně řekla své stanovisko. Učitelka vyjádřila nejdříve překvapení nad mými »staromódními názory«, ale nakonec akceptovala mé stanovisko. Umí si představit, že hodiny biologie budou buďto na začátku nebo na konci vyučování, aby moje dcera mohla přicházet do třídy později, nebo dříve odcházet. Musí se to však projednat s ředitelem školy.

Příští den jsme poslali písemnou žádost tohoto znění:

Žádáme tímto co nejuctivěji, aby naše dítě ... bylo osvobozeno od školní sexuální výchovy, a svou žádost zdůvodňujeme takto: Odmítáme zásadně sexuální výchovu v rámci školního vyučování. Žijeme podle křesťanských zásad a vychováváme své dítě k čistotě, studu a sebeovládání. Témata a názorné pomůcky, jaké tato výchova ve škole předpokládá, odporují našim náboženským zásadám a našim představám o výchově. Chceme o těchto věcech sami hovořit se svou dcerou v duchu křesťanské odpovědnosti před Bohem s největším možným taktem a citlivostí. Boží přikázání jsou pro nás v tomto směru závazná a nepřekročitelná. Za zmínku stojí dokument Papežské rady pro rodinu z 8. prosince 1995, ve kterém je potvrzeno právo rodičů na dodržování zásad křesťanské výchovy. Jeden exemplář tohoto dokumentu přikládáme. Očekáváme, že najdete řešení, které nevyvolá ve třídě zbytečný rozruch....

Ředitel s uvolněním souhlasil, poukázal jen na »nebezpečí z vyobcování«.

Takovýto zásadní postoj rodičů je třeba podpořit důvěrou v Boha a modlitbou za naše děti i jejich vychovatele.

Podle -lebe- 39/99

Překlad -lš-

Také reklama

Reklama, kterou vidíte na této ilustraci, pochází z rakouského premonstrátského kláštera Schlägl v diecézi Linec. Text kolem svatozáří označeného piva říká: Svůdně dobré pivo Schlägl. Jediné rakouské klášterní pivo. Od r. 1580.

-dd-

Hranice libovůle

Ve sdružení rodičů přišla na přetřes otázka: Lze homosexuálním pářím, které žijí v pevném společenství, umožnit, aby vychovávaly děti? Všeobecná tolerance signalizovala jednoznačný souhlas.

Tu náhle povstala velmi rozrušená mladá žena a řekla: »Musím vám říct případ jedné mé přítelkyně. Měla pětiletého syna a musela jej po rozvodu předat svému bývalému manželovi. Měla práci, kvůli které musela trávit mnoho hodin mimo domov, zatímco on byl prakticky trvale doma, nejdříve jako nezaměstnaný, a pak pro jednu firmu vykonával práci výlučně doma. Manželství ztroskotalo, když žena zjistila, že manžel je homosexuál a pěstoval střídavé homosexuální kontakty. Ona byla údajně jen jeho heterosexuální pokus. On sám měl předtím 18 různých partnerů. Soudce přiznal otcí právo pečovat o syna. Odmítl obavy mé přítelkyně, zda mužova homosexualita nemůže di-

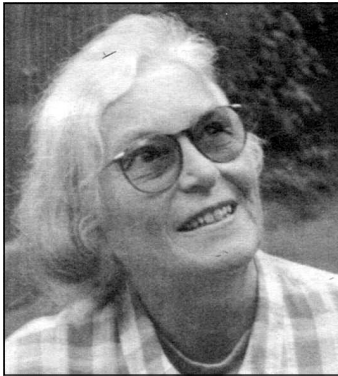
těti ublížit. Nejdříve probíhalo všechno uspokojivě, ale pak si její bývalý manžel našel stálého partnera, který se k němu nastěhoval do bytu. V té době byla moje přítelkyně pracovně v USA. Když se vrátila, našla dítě ve špatném zdravotním stavu. Devítiletý syn byl zcela rozvrácený a trpěl acetonemickým zvracením (neutišitelné nutkavé zvracení).

Psychologické vyšetření prokázalo, že způsob, jakým se homosexuální partneři k sobě chovali, byl pro chlapce zcela nepřijatelný. Dítě muselo ihned do třetího prostředí. Zvracení rázem ustalo, ale chlapec musel být tři roky psychoterapeuticky ošetřován, než se stal z něho opět veselý a vychovatelný jedinec.«

Stará zkušenost

Tento příběh vůbec nemusí být ojedinělý, protože společnost připouští tento nový model soužití. Ostatně, je k dispozici bohatý dokumentační materiál z posledních třiceti let, který dokládá, že předčasná sexualizace děti poškozuje.

Dřívější prožitky sexuálních deviantů poukazují ve velkém

ST. PÖLTEN NA PRVNÍM MÍSTĚ

Mons. Kurt Krenn, biskup rakouské diecéze St. Pölten, je v médiích i mezi církevními činiteli označován jako černá ovce rakouského episkopátu. Řada kněží i někteří opati spolu s modernistickými intelektuály sepisovali petice žádající jeho odvolání. Skutečnost je taková, že mezi všemi rakouskými diecézemi právě tato diecéze má největší přírůstek kněžského dorostu. Počtem 15 novokněží překonala všechny ostatní diecéze. V této diecézi žije 632 231 obyvatel, z toho je 579 706 katolíků. Vídeňská arcidiecéze, kde žije 2 320 000 (4x více) obyvatel a 1 432 913 katolíků (3x více), měla pouze 3 novokněže. Pokud by chtěla Vídeň držet krok se St. Pölten, mělo by jich být alespoň 50. Tato čísla jsou výmluvným svědectvím o jednoznačném pastoračním úspěchu neprávem pomlouvaného biskupa. -dd-

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA SRPEN 1999

Úmysl všeobecný

Aby lidé všech generací chválili Boha jako svého Otce a děkovali mu za obdivuhodné dary, které lidstvo dostalo v průběhu dějin.

Úmysl misijní

Aby církev v Latinské Americe rostla v pravém misijnářském duchu a rozvíjely novou evangelizaci, jak je k tomu povzbudil latinskoamerický kongres.

Úmysl národní

Aby všichni mariánští ctitelé dokázali dát své síly a nadšení do služeb evangelizace a misie.

počtu na to, že předčasné probuzení sexuality vyvolává sexuální žádostivost, kterou je možno označit jako jednosměrnou přípravu k sexuálnímu zneužívání dětí. V sexualizovaném dítěti se rozvíjí patologická potřeba přiblížovat se sexuálně k dětem, protože samo prožilo jako dítě svůdné probuzení sexuality.

Z obětí pachatel

Ten, kdo byl jednou obětí, může se stát pachatelem, a to opakovaným pachatelem. Patologicky vzniklé nutkání je schopné omezit svobodu vůle takto vychovaného člověka. Vzniká v něm nutková potřeba uspokojit svou sexualitu podobným způsobem, jaký mu byl v dětství vnucen, a to výlučně opět na dětech.

Nebylo by možné z těchto závažných zkušeností vyvodit odpovědné závěry? Nepatří k odpovědnosti společnosti, která si zakládá na lidských právech, starat se o to, aby děti nebyly zneužívány, aby pak jako dospělí nebyly vystaveny nespoutanému tlaku opět zneužívat děti?

Námítky proti novým partnerským modelům jsou oprávněné i tehdy, když nejde o žádné pedofilní hry, když homosexuální páry mají zájem vyloučit děti ze svého intimního života.

Psychoterapeutické zkušenosti nás poučily, že dítě získá

tím bezpečnější pohlavní identitu, čím více má dobrých vzorů v osobách svého pohlaví.

Rodičovské vzory

Ale to samo o sobě ještě nestačí. Současně je velmi důležité, aby se ze způsobů, jakým rodič, který je stejného pohlaví jako dítě, zachází s partnerem opačného pohlaví, vyvinula u dítěte pozitivní identifikace s rolí jeho pohlaví; neboť jediné tak se může po pubertě vyvinout heterosexuální vztah.

Chtít se stát ženou jako matka pro děvče, mužem jako otec pro chlapce je v těchto vztahových vazbách tím nejlepším předpokladem, jak získat správnou pohlavní identitu. A to platí i naopak: pro děvče je důležité mít otce, v němž vidí pozitivní obraz muže, a chlapec potřebuje matku, v níž se setkává s pozitivním obrazem ženy.

Na to upozorňoval již Sigmund Freud.

Boží přikázání stále platí

Je to možná dobře míněno, ale svědčí to o neznalostech, jestliže převládne názor, že tyto přirozené předpoklady je možno beze škody zrušit. Člověk není tak svobodný, aby se mohl vystavit neuváženě bezmezní libovůli. Škody, které pak z toho vznikají, by jej to měly naučit.

Z -lebe- přeložil -lš-

Celosvětové zasedání katolických teologických fakult

Aula Katolické univerzity v belgické Lovani hostila ve dnech 5. – 10. 8. 99 reprezentaci světové organizace COCTI, která zastřešuje katolické teologické fakulty ze všech kontinentů. Náplní jednání bylo postupné vyhodnocení situace těchto institucí, které musí při vstupu do třetího tisíciletí čelit atmosféře kulturního a náboženského pluralismu. Obsáhlé analýzy možno shrnout v závěru, že finančně dobře subvencovaný export idejí a postojů ekonomicky vyspělých regionů (zejména Evropy) do oblastí ekonomicky méně vyvinutých přináší po desetiletích již své plody. Teologické vysoké školy asijské, jihoamerické a africké získaly již organizačně a materiálně do značné míry srovnatelnou úroveň s institucemi evropskými a severoamerickými. Jiná věc je však obsahově nauková stránka. Mnohé evropské a severoamerické fakulty ztrátou svého vyznavačského náboje a niterné katolické identity sestoupily na úroveň konfesně neutrálních religionistických učilišť. V důsledku toho nejsou již mnohdy schopné plnit jedno z hlavních poslání teologické fakulty, které spočívá v přípravě duchovního dorostu. Export nejistoty a pochybností do ostatních

kontinentů má již dnes za následek stagnaci misijních aktivit a poziční strategii udržet alespoň status quo. Zvláště negativně se to projevuje na indickém subkontinentu, kde novokantovský a hegelianský přístup nalezl živnou půdu v domácím panteismu. Obdobná situace je i na fakultách jihoamerických, kde importovaná nedůvěra k hodnotě vlastního intelektu je jednou z hlavních příčin, proč se mladá generace vyžívá v emotivně atraktivních sektách a centrifugálních trendech i uvnitř katolické Církve a své křesťanské aktivity realizuje především na sociální a politické rovině. Africká teologická učiliště si sice udržují jakousi monoteistickou jednodušnost, na překážku však je vzájemná interkonfesijní a kmenová až agresivní nesnášenlivost. Potěšitelným jevem však jest, že katolické fakulty celosvětově hledají účinně cestu ze svých vnitřních krizí.

Českou republiku zastupoval na zasedání prof. Dr. Václav Wolf z Katolické teologické fakulty UK v Praze.

Prof. Dr. V. Wolf, KTF UK Praha

(V příštím čísle Světa bude uveřejněn výtah z jeho referátu.)

OBDOBÍ SUPERKATASTROF
Mezinárodní červený kříž varuje před obdobím superkatastrof. Oteplení klimatu a porušení rovnováhy životního prostředí vede k řetězovým reakcím, které mohou nabýt gigantického rozměru. Již v minulém roce byl registrován dosud ve světě nezaznamenaný rozsah katastrof, který má za následek větší počet uprchlíků než válečné konflikty.

POZVÁNKA

Konfederace politických vězňů v Bystřici pod Hostýnem pobočka 06 srdečně zve na tradiční sedmou

MUKLOVSKOU POUŤ

v sobotu 4. září 1999 na Sv. Hostýně

Začátek pouti je v 10 hodin v bazilice P. Marie. Pontifikální mši sv. bude celebrovat o. arcibiskup Karel Otčenášek spolu s kněžími mukly. Kázání pronese papežský prelát ThDr. Antonín Huvar. Po bohoslužbě zahájí mítink bratr předseda KPV Dr. Stanislav Drobný v sále poutního domu č. 2.

Pozvání na pouť věřících
řeckokatolické církve

K PANNĚ MARIÍ POMOCNÉ, Ochránkyni nenarozených

u Zlatých Hor v neděli 5. září 1999

Svatá liturgie východního obřadu sv. Jana Zlatoústého ve staroslověnském jazyce bude slavena v 10.30 hod.

Zveme všechny přátele východní liturgie.
o. Milan Mikolajek

BAZILIKA STARÉ BRNO

V sobotu 28. srpna 1999 v 18.30 hod. v bazilice na Mendlově nám. v Brně bude slavena pontifikální mše svatá ke cti sv. Augustina – otce řeholníků, augustiniánů, kterou bude celebrovat Lukáš Evžen Martinec, starobrněnský opat. V 18.00 hod. začnou společně nešpory.

„Když se změní naše srdce, jaký div, že se potom skrze nás začne měnit svět.“

Sv. Ignác z Loyoly

Pokud se chceš na svém putování životem na okamžik zastavit a popřemýšlet o cestách svých a cestě Boží, zveme tě na víkendové rekolekce podle sv. Ignáce ve dnech od 3. 9. (začátek v 19 hod.) do 5. 9. 1999 (konec ve 13 hod.) ve Viniční ul. č. 69, Brno.

TÉMATO: 1. Smysl života • 2. Poznání sebe sama • 3. Přátelství s Ježíšem • 4. Boží plán – cesta ke štěstí

Cena: 350 Kč

Přihlášky a informace: Miles Jesu
Viniční 69, 615 00 Brno, tel.: 05/571728
e-mail: mjbrnoladies@brn.czn.cz

EXERCICIE NA HOŘE MATKY BOŽÍ U KRÁLÍK

Dosud volné termíny:

- **20. – 24. 9.** pro ženy bez omezení věku – P. Jan Bláha, CSsR
- **17. – 23. 10.** pro kněze – P. Benedikt Vladimír Holota, OFM
- **25. – 29. 10.** pro ženy bez omezení věku na téma: Bůh Otec v spiritualitě Sv. Terzie od Jezulátka – P. Vladimír Jedlička, CSsR
- **8. – 12. 11.** pro ženy bez omezení věku – základní kurs – P. Vladimír Jedlička, CSsR
- **15. – 19. 11.** pro muže a ženy bez omezení věku na téma: Ježíš nás vede k nebeskému Otci – P. Remigius Janča OFM

Začátek exercicií je v první uvedený den v 18 hodin, zakončení poslední den ráno. Poplatek pro kněze 1 000 Kč, pro laiky 730 Kč. Pro sociálně slabší je možnost slevy. Platí se až při nástupu.

Přihlášky jen písemně:

Poutní dům, Hora Matky Boží
561 69 Králíky II, tel.č. 0446/631744

Sestra Emmanuela píše

1. srpna 1999

Pochválen buď Ježíš!

Festival mladých právě začal. Přicházejí odevšad, po tisících! Většina z nich usilovně hledá Boha a touhu učinit dobré rozhodnutí pro život. A pokud někteří ještě nevědí, proč přišli, Gospa jistě nebude otálet, aby jim to dala vědět! Modleme se za ně, aby hledali štěstí tam, kde je, a ne „tam, kde se ztrácí“, jak to zde říká Maria.

Medžugorje má také své skryté poklady... Nancy vypráví:

„Přišla jsem do jednoho domu na úpatí Kříževace, za parného červencového dne, v pravé poledne... Musela jsem chvíli počkat, než se Čima dooblékne. Žije většinu času uzavřená ve svém pokoji. Už 26 let trpí nemocí pokožky, která vznikla infekcí jedné žlázy. Je pro ni nemožné jít na slunce. Dostane-li se k ní průvan, i ten nejlehčí vánek, je jí ještě hůř a musí zůstat na lůžku. Své drobné práce může dělat jen ve svém pokoji a jenom když okno a dveře jsou zavřeny, vyhýbá se tak každému průvanu.

Ríkám jí: „Čimo, prosím Pána, aby se oslavil tvým uzdravením, abys byla zdravá.“ Tu

se ke mně obrátila a podívala se na mne tak mírným a pokorným pohledem, že mě to rozrušilo. Říká mi: „Ne, mé dítě, takto se nemodli! Modli se spíš, abych vytrvala v nesení kříže, který mi Pán ve své moudrosti dává jako dar.“

Na to jsem nemohla nic odpovědět!

Čímě je 67 let, má děti a vnoučata. Žije skrytá lidským očím. Ten den, navzdory tropickému vedru, měla na sobě vlněné šaty až ke krku a navíc svetřík. Říká mi: „Podívej se, jak se musím oblékat! Při nejmenším průvanu se stávám zátěží pro druhé!“ Naštěstí díky radiu „Mir“ může večer sledovat růženec, mši sv. i modlitby za uzdravení. Číma vzpomíná na slova Gospy: „Přišla jsem sem, protože jsem tu našla pravé věřící.“ Starší lidé říkají: „Být všichni jako ona, neměli jsme zde válku.“

Její manžel zemřel, byl malířem. Bydleli v Záhřebu, ale jednoho dne se vrátili do Medžugorje, aby děti dostaly skutečnou křesťanskou výchovu a byly chráněny. Vrátili se do vesnice několik let před zjevením.“

Jeden kněz z Bombaje, velmi známý v charismatické obnově, pobyl v červenci několik dní v Medžugorje. Otec Rufus Perreira má v Církvi pověření v oboru uzdravování a osvobodování. Několik let byl v Římě a nyní

vykonává svou službu v různých zemích. V Medžugorje se dva dny za sebou zúčastnil večerního programu. Exhortacemi a slovy uzdravení vedl modlitbu po mši sv., což velmi oslovilo shromážděné. Mimo jiné se modlil za děti, které jsou příliš malé, než aby mohly vyjádřit svou bolest, zejména svá zranění lásky, způsobená odmítnutím. Prosil o přimluvu sv. Anny a sv. Jáchyma a vyzval rodiče a prarodiče, aby se modlili za uzdravení těchto dětí. To připomíná jedno z poselství Gospy, která zve rodiče, aby věnovali víc času svým dětem a naslouchali jim, zejména když mají nějakou žalost. Tento dialog v důvěře a míru je pro dítě mnohem důležitější než hmotné věci. Mnoho rodičů si uklidňuje svědomí tím, že zahrnují své děti hmotně, zatímco srdce dítěte očekává především jejich lásku a naslouchání v pokoji. Otec Rufus zdůraznil přítomnost P. Marie, která se svou uzdravující láskou dotýká srdcí.

V nedávném kázání otec Ivan B. citoval jedno africké přísloví, které tak dobře odpovídá duchu pokoje, který Maria šíří v Medžugorje: „Když ti tvůj nepřítel hází kameny, seber je ke stavbě svého domu.“

Drahá Gospo, pomoz nám žít setkání srdcí, zde a všude!

Sestra Emmanuela

Liturgická čtení

Neděle 22. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 22,19-23

Ž 138(137), 1-2a.2bc+3.6+8bc

Odp.: 8bc

2. čt.: Řim 11,33-36

Ev.: Mt 16,13-20

Pondělí 23. 8. – nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: 1 Sol 1,1-5.8b-0

Ž 149, 1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a

Ev.: Mt 23,13-22

Úterý 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b-14

Ž 145(144), 10-11.12-13ab.17-18

Odp.: srv. 12

Ev.: Jan 1,45-51

Středa 25. 8. – nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristína

nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského

1. čt.: 1 Sol 2,9-13

Ž 139(138), 7-8.9-10.11-12ab

Odp.: 1a

Ev.: Mt 23,27-32

Čtvrtek 26. 8. – ferie

1. čt.: 1 Sol 3,7-13

Ž 90(89), 3-4.12-13.14+17ab

Odp.: srv. 14

Ev.: Mt 24,42-51

Pátek 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Sol 4,1-8

Ž 97(96), 1+2b.5-6.10.11-12

Odp.: 12a

Ev.: Mt 25,1-13

Sobota 28. 8. – památka sv. Augustína

1. čt.: 1 Sol 4,9-11

Ž 98(97), 1.7-8.9

Odp.: srv. 9

Ev.: Mt 25,14-30

Breviář pro laiky

Uvedení

do první modlitby dne:

NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
22.8. 23.8. 24.8. 25.8. 26.8. 27.8. 28.8.

Antifona	812	826	1673	857	873	1768	1734
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	1481	857	873	1769	1734
Antifony	813	828	1674	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1674	861	877	1770	1735
Antifona k Zach. kantiku	712	831	1675	1482	877	1485	1486
Prosby	817	831	1675	861	878	1771	1724
Záv. modlitba	712	1480	1482	1483	878	1485	1486

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	792	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	1676	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	1482	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	837	1677	867	883	1774	915
Antifony	808	822	838	1678	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	1678	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1680	871	887	1777	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	840	1681	1483	887	1485	712
Prosby	811	826	841	1681	872	888	1778	918
Záv. modlitba	712	712	1480	1482	1483	888	1485	713
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Nabídka knižních publikací z Karmelitánského nakladatelství

NOVINKY ROKU 1999

CESTA K OSOBNÍ ZRALOSTI

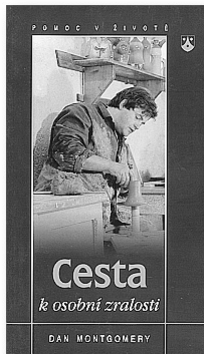
Dan Montgomery

Kdo jsi? Jakou jsi osobností? Autor knihy, klinický psycholog, chce čtenáře upozornit na to, co je jádrem tzv. zdravé, vyrovnané osobnosti. Zároveň však chce i upozornit na dynamiku – proces růstu a zrání osobnosti. Kdo z nás takovéto podněty nepotřebuje?

Jednou formou odpovědi na otázku „Kdo jsi?“ je odkaz na to, co děláme. Nechceme-li upadnout do pastí laciné odpovědi prostým uvedením profese, může nám být pomocí tento starý příběh:

Poutník přišel k místu, kde bylo velice rušno. Zeptal se jednoho dělníka, co dělá, a slyšel jeho odpověď: „Kopám díru.“ Druhý otázaný odpověděl: „Přitesávám kámen.“ A měl pravdu. Třetí, který též pracoval s kamenem, se na něho podíval a řekl: „Stavím chrám.“ Měl též pravdu. A měl pro co žít. Dávalo mu to smysl života.

Brož., A5 zúž., 150 stran, 139 Kč

NE VŠÍM JSEM BYL RÁD

Václav Vaško

Autobiografické svědectví, které mapuje naše moderní dějiny. Autorovy osudy v mnohém připomínají cesty, kterými se ubírala církev a celá společnost. Kniha přináší nevšední svědectví o naší totalitní minulosti.

Váz., A5 zúž., A5 zúž.,
400 str. + 16 obr. příl., 269 Kč

NEZAPOMEŇ NA RADOST

Phil Bosmans

Pane, osvobod' mne od mých dosažených úspěchů, kterým jsem nadobro propadl a z kterých jsem onemocněl.

Láska je jako slunce. Kdo ji má, může mnohé postrádat. Komu však chybí láska, tomu chybí všechno.

Kniha krátkých textů známého belgického kněze a spisovatele, které nám mohou vrátit dobrou náladu.

Váz., 110 stran, barevné fotografie, 109 Kč

Převodem
706 035

Novinově vylátné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1